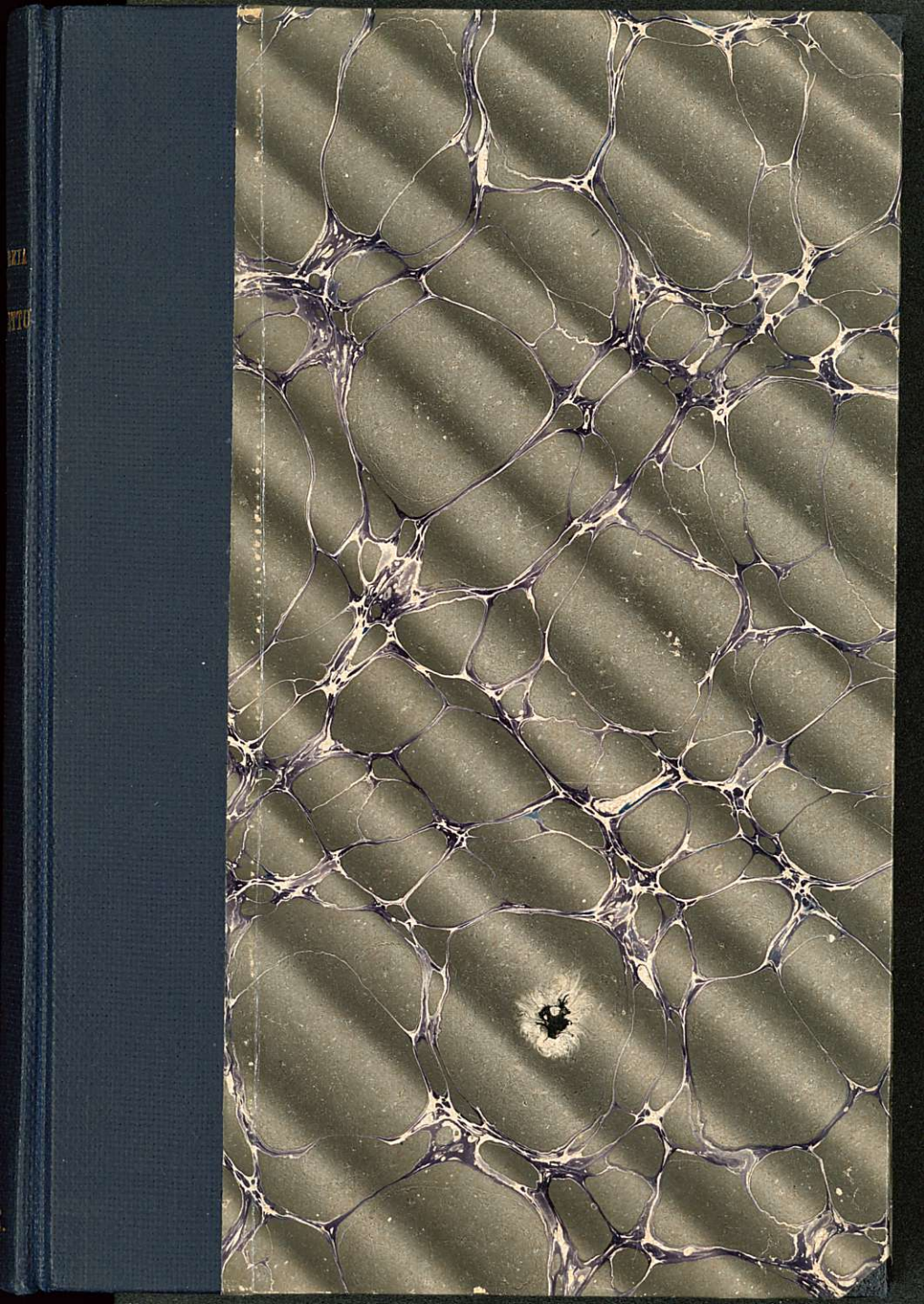

BIBLIOTHECA · UNIV · HELS
MOTUM SAPIENTIAE

Kaarlo Sarkia

KAHLITTU

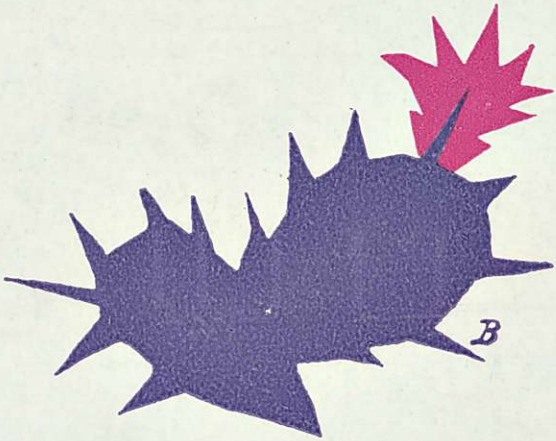

PORVOO
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

KAHLITTU

KAARLO SARKIA

KAHLITTU

RUNOJA

PORVOO
WERNER SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1929

SISÄLLYS

Siv.

KUIN KUOLLEET LEHDET

Kuin kuolleet lehdet 11

I

Ainoa sana 15
Kahlittu 18
Kyttyräselkä 20
Sfinksi 22
Lokakuun yössä 24
Rukous 26
Henkinen aamunkoi 28
Hartaus 30

II

Runolle 35
Mysteria 37
Unta kohti 39
Kukkiva kaktus 41
Jumala ihmisten kaupungissa 42
Rakastavaisten kuolema 44
Entinen elämä 46
Kauaksi sinne 48
Levon maassa 50

Siv.

III

Äestäjäpoika 55
Nocturne 57
Rannalta 58
Maisema 60

IV

Odotus 65
Sonetti tuntemattomalle 67
Pieni rakkauslaulu 69
Unelma 71
Viime kerran 73
Silmät 74

V

Aavikon kukka 77
Mullan koru 79
Läheisyys 81
Valvoissani näin 83
Minä 85
Erottua 87
Mennyt — jäänyt 88

VI

Spleen 94
Ikkuna 95
Ensi lumen aikaan 97
Kuutamonäky 99

Siv.

VII

Hautakirjoitus 103
Verta 104
Köyhien kuolema 106
Hautakammion vainajien laulu 108
Syvän äänettömyyden syliin 110

TÄYTTYMYS

Täyttymys 115

KUIN KUOLLEET LEHDET

KUIN KUOLLEET LEHDET

On suuret unet rinnassamme soineet,
mut yhtään niistä emme täyttää voineet.
On meidät kahlehdittu kohtaloomme,
vain raunioita minän sen nyt oomme,
mi nuoruutemme unelmissa iti,
min kerran kukoistukseen nousta piti.
Mi hävitys on käynyt sielussamme,
kuin paljon kadotimme parhaintamme
me kevään tuoksuvien kukkain myötä!
Syys seuras syksyä, yö seuras yötä;
me kyyneleitä vuodatimme teille
ja verta verestämme tantereille,
kun hartioita painoi raskas taakka.
Me kaipasimme viime hetkeen saakka,
vaikk' kylmä myrkky valui sydämeemme
ja voimatonna raukes askeleemme.

Niin jäimme syvään ikäväämme yksin
vain kera kuolleen unen sylityksin.
Viel' ihailemme taivaan hattaroita
ja vetten siintoa ja nurmikoita,
me rakkauden liljaa palvelemme,
vaikk' koskaan itse sitä saaneet emme,
me päivää tervehdimme punertavaa,
kun ikinuorena se yöstä havaa.
Mut kylmä myrkky sydämeemme valuu,
ja elämään on mahdotonta paluu:
Kuin kuolleet lehdet hajoo tuulen mukaan,
niin lähdemme, ja meit' ei muista kukaan.

I

AINOA SANA

Suo tulla mun kaikkien hylkimäks, Herra,
ja halveksimaksi kerta;
mun anna seisoa aurinkos helteessä
rinta vuotaen verta;
mun yöni olkoon musta
kuin myöhäisin syksy-yö,
läpi pohjattoman pimeyden
raekuurot miss' ylleni lyö:
Mihin ankara käskysi viekin,
olen kulkeva yhtenään,
jos herätät yhden liekin
minun tielleni kimmeltämään.

Mun anna nääntyä taakkoineni
kylmään ja lokaan ja veteen,
lyö minut tomuun kasvoilleni
Totuuden hirviön eteen,
mun anna maksaa kauheat syntini
piikeissä kiemurtamalla,
mun anna luitteni murtua verkkaan
tuskien panssarin alla,
suo tules polttaa ikuisesti,
luukäsin kuristá mua,
vie sinitaivaas valkeus, anna
mun kieleni kuivettua
kitalakeen, kuuroksi tee,
mykäks vihasi salamalla —
tämä tee, sen sieluni kestää
ja kestää sen riemuitsemalla,
jos kerran suot korvani kuulla
sanan ainoan tuomios alla.

— Sua rakastan, sua, minä tässä
— sana se näin kuuluva on —
sua rakastan häpeässä,
läpi tuskan ja ahdingon.
Sinut tunnen, muuta en mitään
— mitä muut' olen etsinytkään!
Sua seuraan lännestä itään
ja pohjasta etelään.

Sua seuraan, kun Kuolema kerran
vie tuomiolle sun —
olen sinun, ja edessä Herran
sinun syystäs on puolet mun.

KAHLITTU

Uness', onneton mies, sinut eestäni löysin,
kun louhista katumustietäni kävin.
Mua tuijotit silmin jähmettävin:
Olit sidottu muuriin rautaisin köysin.

Nojas teräviin kiviin haavainen selkäs,
pääs väsynyt kylkeen malmisen pylvään.
Sinut tuntenut voimassa nuoruutes ylvään
olin joskus — nyt sua sieluni pelkäs.

Mitä jäljellä katseestas valoisasta!
Oli synti sun otsaas merkkinsä lyönyt,
kova kahle sun kaulas ja ranteesi syönyt,
ihos halkeillut auringon paahdannasta.

Sodit turhaan, onneton, kurjuuttas vastaan!
Kipu, saasta sun valtas ja ruumiissas paloi,
joka hetki ne sielulles kahletta valoi. —
Kätes tavoitti nautinnon ainoastaan.

Lihas sisään se syöpyi, sun olentos juuriin,
ui myrkyssä sen joka aivojes hiven.
Teräsköysin se kietoi sun pintaan kiven,
pahan, saastaisuuden ja kuoleman muuriin.

Yön hetkinä näin sinut myrskyisinä
ja ma tartuin, onneton mies, sua käteen.
Sain silmästäs hellän ja kärsivän säteen —
sinut tunsin, sa kahlittu mies: olit minä.

KYTTYRÄSELKÄ

Olen kantanut kyttyrääni
läpi päivien ilottomain.
Tuli polttava täyttää pääni —
himo riemujen pakenevain.

Ilo mulle on outoa, lempi,
maan armaus tuntematon.
Joka ihminen onnellisempi
minun ympärilläni on.

Monen miksikä seisahtuvan
näen eteeni hämillään?
Minun on, kuin ruumiini kuvan
minä näkisin silmistään.

Näen: sielua kyttyräselkää
moni sisäänsä piilottaa.
Siks katsettani he pelkää
kuin kaksoiskulkijaa.

Isät syntiä tekivät kerran,
ovat itse he syyttömät.
Putos raskas käsi Herran
yli heidän, he nääntyvät.

Kukat tuoksuvat huumaavasti
ja linnut visertää.
Muut elävät — loppuun asti
me kannamme kyttyrää.

SFINKSI

Oi öisen kadun hullu lohduttomuus,
oi kuilu kaamea, oi hauta musta,
kun verhoa ei päivän valhesomuus
sen järjetöntä, mykkää tuijotusta!
Yön autiuden graniittinen vanne,
kuin puserrat sa jähmettyvää päätä!
Oi elottomat lamput, katseellanne
te saatte mielen kylmemmäksi jäätä!

Oi öisen kadun ahdistava paine,
mi silmän hymyn, otsan rauhan murhaa!
Oi Kivi, hirmuinen ja vieras Aine,
sua vastaan hengen ponnistus on turhaa!

Kun asein neroutensa ja työnsä
sun ihminen jo luuli voittaneensa,
sa sfinksinhymyin täytät hänen yönsä,
lyöt hänet maahan, mykkään pienuuteensa.

LOKAKUUN YÖSSÄ

Kuin loistaa kirkkahasti
kuu, sirppi taivahan!
Ma joen rantaan asti
nään kentän kostean.

Siell' usva-aaveet mataa
veen pintaa himmeää,
ja puista verta sataa,
mi mustaan maahan jää.

Niin syys, niin syys on tullut!
Puu, ruoho lakastui.
Vain haavelinnut hullut
yömustaa vettä ui.

Mut vaikertelet turhaan
sa eessä viikatteen:
Se tottunut on murhaan
jo sataan, tuhanteen.

Noin nousee kirkkahana
tuo sirppi Kohtalon.
Vain puuttuu viime sana —
ja tilis tehty on.

RUKOUS

Oi Pimeys Yön Ikuisen,
jo saavu turvakseni!
Sua huutaa suuni saastainen
ja tyhjä sydämeni,
ne kädet, jotka taistelleet
on satimessa Pahan,
ne silmät, jotka uupuneet
on valoon luottamahan.

Mua saartaa paino syntien
kuin kahle kiristyvä.
Oi maassa kesken ihmisten
mun tuskani on syvä!

Ei paulasta voi Saatanan
mua vapahtaa ees uni.
Oi saavu jo, Yö Kuoleman,
oi saavu, Kaivattuni!

HENKINEN AAMUNKOI

Charles Baudelaire

Valoss' aamun irstailija kun silmänsä avaa,
käy sisään Ihanne kostava siivillä koin
ja piinaa sielua jäytävin ongelmoin,
ja sen voimasta raakalaisessa enkeli havaa.

Nyt aukee ja kaareutuu yli muserretun,
yli miehen, mi vielä on syöstynä yöhön ja vaivaan,
sini saavuttamattomin, korkein Henkisen Taivaan. —
Niin, Jumalatar, pyhä häilyy muistos sun,

sinun muistosi kirkas, ihana, ruusuinen
savuavilla tähteillä tyhjien mässäysöiden,
terät silmien imee hurmaas suurentuen.

Kuin aurinko, himmentäen valot kynttilöiden,
tulet, voittaja täydellisin, tulet, välkkyvä haamu,
pyhä, kuolematon, ikisäteilevä Aamu!

HARTAUS

Charles Baudelaire

Oo viisas, Tuskani, oo miellä rauhaisalla.
Sa Iltaa rukoilit — se lankee, luonas on:
Kas, hämy kaupungin jo verhoo harmajalla —
ken vieraaks rauhan saa, ken huolen aution.

Kun Huvituksen armottoman ruoskan alla
syyn kalvamina laumat alhaison
käy juhliin kurjuuttansa laahaamalla,
suo kätes, Tuskani, jää heistä erohon

pois kauas näin. Näe Vuodet menneet meiltä,
kun puolees kumartuu ne taivaan pilviteiltä,
veen alta hymyilevä Kaipuu kumpuaa.

Taa sillan kuolevana Päivä raukee,
halk' Idän rantain käärinliina valahtaa,
oi kuule, siivet Yön nyt ylles hiljaa aukee.

II

RUNOLLE

Elämän harmaus painaa —
Runo, tule avuksein,
välkkyvät siipesi lainaa
kauaksi matkataksein.

Runo, tule Nuoruuden Maasta
rannoilta Kaikkeuden.
Karkoita kaupungin saasta,
tuo univiinis ihmeellinen.

Hehkuva seppeles puno
tuskasta raskaalle otsallein.
Oi tule luokseni, Runo,
ainoa lohdutuksein.

Mutta jos rasitetulle
näyttää et ihmeitäs voi,
tuo syvä huumaus mulle,
tuo sävel tumma, mi soi.

Vuodata kirpeä pisar
sieluni kylmään tyhjyyteen.
Päihtymys, Kuoleman sisar,
tuo mulle lempeine silmineen.

MYSTERIA

Nyt unista rakennan elämän itselleni —
on tuoksuvain ilojen tarha tuleva siitä!
Ei kauneus kaikki, mi elää ja unhoon meni,
Idän kulta ja kyllyys eivät siihen riitä.

Minä puserran valmujen mahlan ja ruusun ja liljan
ja sekoitan niistä tulisen, kuohuvan juoman.
Minä kokoan kasteen seasta kukkivan viljan,
merenrantojen vaahdon, kaukaisten aaltojen tuoman.

Jalokiviks ne saa, ja ne lukitsen lippaisiini,
öin salassa ihailen helmien kimmellettä.
Lasimaljoissa hehkuu unien raskas viini,
vesiastia täynnä on siunattua vettä.

Ja ma aukaisen vanhat kirjat ja tutkien niitä
imen itseeni legendain ihanan eliksiirin.
Salatietoa juon, saan viisauden siitä
ja tavoitan mystiikan ihmeitä tekevän piirin.

Asun hiljaisuudessa, ikävän tuoksuilla surmaan,
ilot entiset unohdan, kaiken, mi hukkaan meni.
Elän kauneudessa, ja raueten outoon hurmaan
veden vihreän syliin hukutan rakkauteni.

UNTA KOHTI

Unen ihana paratiisi,
ilon, kauneuden maa,
alabasterikaupunkiisi
tie jalkaa houkuttaa!

Oi unelmain Alhambra,
miss' suihkulähteet soi
ja tuoksuu liljat, ambra —
en enää viipyä voi!

Surun katkera laine pesi
jo kirkkaaks sydämen.
Pian saavun portillesi,
ja se aukee, laskien

minut ylhiin pylvästöihis,
joiss' asuu hiljaisuus,
sun opaalisiin öihis,
miss' ihmeet, ihanuus

ui unelmain Alhambran,
värit silmää riuduttaa
ja tuoksu liljan, ambran
läpi sielun aaltoaa...

KUKKIVA KAKTUS

Kuin polttavan unelman tuoreen kukkasi avaat
minun huoneeni ilmassa harmajan painostavassa,
ja kuin liekissä, äkkiä esiin puhkeavassa,
värin, elämän runsauteen sinä yöstäsi havaat.

Ylen köyhänä, käpristyneenä ja okain kovin
ikäs kaiken sa nukuit ahtaalla ikkunalla.
Mut tomuisen, paksun ja karhean kuoresi alla
elit sittenkin, täysin ja mahlasta paisuvin povin.

Ruma, kahlittu kasvi, nyt rajoissas pakahtunet,
sin' et oloas kutistunutta nyt enää kestä!
Sinä leimahdat esiin vankilas pimeydestä
kevätilmaan singoten sisimpäs valtavat unet.

JUMALA IHMISTEN KAUPUNGISSA

Lähellä selkeätä, suurta merta,
kun syntyi ensi koi, mi kultas sannan,
valahti vaahtoon punertavaan rannan
pisara mustan orkidean verta.

Niin oudon hurjaan, pyörryttävään huumaan
sun nuoren ruumiis siittäen ne suli.
Kaks kimmeltävää kolibria tuli,
sun palmulehtoon kantoi kosteen-kuumaan.

Siell' leikki tuliperhot aarnioissa
ja öisin linnut ihmeelliset lauloi,
ja köynnös puita kukkivia kauloi,
soi tuulten huilut illoin viidakoissa.

Sa kasvoit, notkeaks kuin nuori palmu.
Sait ihos kuultavilta hedelmiltä
ja silmäs loiston vuorten lähtehiltä,
suus paloi niinkuin puhkeava valmu.

Et nähnyt ihmistä, et ihmistöitä —
näit Luonnon hurmaa, ikuisesti uutta.
Söit metsäin antia, joit jumaluutta,
värejä, tuoksuja ja tähtiöitä.

Nyt kuljet tomuisessa kaupungissa
ja ilahutat silmää kuolevaista.
Oot iki-ihme kaukaisista maista,
jumala nuori ihmiskaupungissa.

RAKASTAVAISTEN KUOLEMA

Charles Baudelaire

Meill' on vuoteet tuoksuvat, ihanaiset,
meill' on uppoovat pielukset divaanien
ja pöydillä kukkaset oudonlaiset,
syliss' ilmojen siinneet kauniimpien.

Sydän kummankin, tuhlaten voimansa maiset,
tuhaks hiiltyy hurmassa rakkauden,
valot hehkunsa, hiljaa kalpenevaiset,
kuvastimiin henkemme heijastaen.

Sinihämyyn kun vaihtuu ruusuinen ilta,
lyö salamat sielujen taivahilta
kuin jäähyväisnyyhkytys, pimeään.

Pian avaa Enkeli uudinten poimut,
käy luo, taas loihtien elämään
kuvat himmentyneet ja kuolleet loimut.

ENTINEN ELÄMÄ

Charles Baudelaire

Elin kauan ma laajoissa pylväskartanoissa —
meren aurinko illoin ne ruskolla purppuroi,
kuin basalttiluolat ne yleni huomenkoissa,
kun pilarimetsässä kosteat tuulet soi.

Kävi rantaan mahtavat hyökylaineet, joissa
kuvat taivaan pilvien valkeat nähdä voi,
sävelakordin uljaan ne paisutti kallioissa,
värit kuolevan päivän kun silmissä karkeloi.

Elin siellä ma nauttien autuaallista huumaa
sini taivaan, aallot ja valkeus ympärilläin,
pariss' orjien paljasihoisten, kiiltäväin.

Nää palmunlehvillä vilvoitti päätäni kuumaa,
ja ainoa huoli heill' oli syventää
sitä salaisuutta, mi kiihdytti ikävää.

KAUAKSI SINNE

Kauaksi sinne,
rannalle vihreän meren,
loistohon aamutähden
musiikin siivillä lähden.
Siellä on sininen rinne,
lepoon se viihtää veren.
Siell' eivät paina
kahleet rautaiset Ajan.
Sinne teen kaisloista majan
rannalle Ikuisuuden.
Katselen merta
tuskaa ja riemua vailla,
syntyä huomenen uuden,

valkeutta ja yötä —
katselen kerta,
kun valon viimeisen myötä
sammuu vihreys mailla.

LEVON MAASSA

Levon Maassa, Laaksossa Kuutamon
kukat tummat on.
Yön hengessä värjyy myrtti.
Luona lähtehen erään
on Kuoleman vilvas yrtti.
Oi, katso sen terään:
Pisar tuoksuva, musta
suo tuskalles unohdusta.

Valo himmeä. Rantaa vastaan
veden huokaus ainoastaan.
Levost' ikuisesta
hämy kuiskii, tuottaen lohdun.

Iäks suojaan metsien kohdun
kuin heijastus loitto,
kuin hohde kirkkaudesta
jää päivän koitto.

III

ÄESTÄJÄPOIKA

Elohopeena tynnyrilinnun sävelet putoo.
Haan aitaan kuparisäikeistä verkkoa kutoo
hämähäkki. Vehreyteen koko maailma hukkuu.
Käki taampana jossakin lakkaamatta kukkuu.

Kas, uupunut peltopoika nyt nurmella loikoo.
Parihevoset vierellä torkkuu ja kaulaa oikoo.
Tänä aamuna tehty on urakka aikamoinen:
On pellosta karhittuna jo puolikas toinen.

Eväs äsken on syöty, min laitteli reppuun sisko.
Nyt on suloista lojua siinä kuin sisilisko,
käsivartta kun aurinko paahtaa, poskia, kaulaa,
suvi laill' unen onnellisen joka suonessa laulaa.

Toki kyllin on maattu — nyt eteen Rusko ja Valko!
Mies äkeellä seisoo taas kuin notkea salko,
käsi ohjia käyttää tottunut, voimakas, ruskee,
hevot kupeet läikkyen mullassa eespäin puskee.

Yli pellon nyt leivonen soi, sinen aalloissa uiva!
Äes rauskuen käy, savi murtuu valkea, kuiva
ja multaan vaihtuu, punertavaan ja hienoon,
työn voima kun käy yli syksyllä kynnetyn tienoon.

Parivaljakko kääntyy, palaa toista sarkaa,
kevätkärpäset hevosten ympäri hulluina karkaa,
kuin kirkkaat kipinät välkkyvät piikit äkeen.
Rekilaulusta poika helähdyttää säkeen.

NOCTURNE

Yö. Taivaalta harmajalta
valo hopeinen putoaa.
Jokiniityltä, kosken alta
soi koneen surinaa.

Tuvan portailla nuori renki
yhä soittaa hanuriaan.
Läpi yön käy yrttien henki
ja kuuma huokaus maan.

Peli taukoo. Hetkehen moneen
ei hiisku tuulikaan.
Taas alkaa vaellus koneen
yli kasteisen apilamaan.

RANNALTA

Kesän valkeaa, kesän vihreää,
veden siintoa välitse puiden.
Valon virrassa laineet väräjää
liki tervaista venhettä uiden.

Kaks kaulaa pehmeän ruskeaa,
kaks kiharatukkaista päätä,
kaks ruumista nuorta ja notkeaa
juo hiljaista hellesäätä.

Pesi vilvaaks äsken hipiän
joen raikas, poukkiva laine.
Katos mielestä jäljet ikävän —
viri tuoksuva kaikki sai ne.

Sinen rannattomuutta katsellen
vajos molemmat rinteen hiekkaan.
Pian sulkee luomet silmien
sädetulva auringon viekkaan.

MAISEMA

On ehtoo hämäräinen,
ja saunat sauhuaa.
Ruislintu yksinäinen
vain jossain narahtaa.

On luona tuvan seinän
yks valmu punainen,
ja jostain tuoksu heinän
ui yli peltojen.

Soi kaukaa kosken humu
kautt' illan hiljaisen.
Suoniityn ylle sumu
jo kohoo valkoinen.

Ruislintu yksinäinen
taas jossain narahtaa ...
On ehtoo hämäräinen
ja saunat sauhuaa.

IV

ODOTUS

Sinun askeles ääntä vuotan,
kun on syreenit kukassaan,
ja sun tuloos, Kaivattu, luotan
lumen kattaessa maan.

Sua oottelen yhäti, joskaan
sua ikänä nähnyt en.
Oi miksi et saavu koskaan
ja tartu kätehen?

Joka syys tuo härmää tukkaan,
ja mun huuleni kukkivat hukkaan,
käy selkäni kumaraan.

Ma jo varroin kevään armaan.
Jos et suveeni saavu, varmaan
tulet syksyyni korkeaan.

SONETTI TUNTEMATTOMALLE

En läheltä mä nähnyt silmiäsi,
ei sanani sun korvaas kaikuneet,
ei koskaan kättä koskettanut käsi,
ei hymyt yhtyneet, ei kyyneleet.

En kuunnellut sun nuorta sydäntäsi,
ei kiharaista tukkaas kierrelleet
mun sormeni. Vain ohi käydessäsi
on joskus katseet toistaan hipaisseet.

Oi Kohtalo, sa toivottomin, julmin!
Mun Ihanteeni kaartuvaisin kulmin,
näin iät oudoksiko mulle jäät?

Viel' iltaa tuskallisen lohdutonta
näin elää täytyykö mun monta, monta,
kun vieraana sun nään ja sa mun näät?

PIENI RAKKAUSLAULU

Kuin kaksi vuonaa
niin nuorta, arkaa,
sun silmäs karkaa,
mun yllättää ...

Mut miksi sieluun,
mi täynn' on kuonaa,
miks mustaan nieluun
ne kimmeltää?

Oot lähteen juoksu
ja metsän tuoksu,
min askel kevään
saa heräämään.

Min piinan tuottaa,
kun hymyilevään
en suuhus luottaa
saa ikänään!

UNELMA

Kuin pimeys ois —
vain kasvoilles lankeis valo
ja ma rukoilisin sinun vuotees äärellä vain ...
Kaikk' katois pois —
vain poskies vaalea palo
unen-hienona keskellä tummien kiharain.

Sävel ihmeellisin
kera hengityksesi soisi,
ja ma raukenisin kuin harppujen hyrskeeseen,
syvin siemauksin
ihos hehkua silmäni joisi,
ja sun hiuksesi puhkeis ruusuja tulvilleen.

Ja välkehtien
yön kaste laskeutuisi
suus valmuun, tuoreudessaan värisevään,
lemu poppelien
ja kielon ja syreenin uisi
sinun sieraimistasi ilmojen helinään.

Yhä oudoksuin
pyhän nuoruutes arvoitusta
unes kuulasta onnea nauttisi sydämein.
Käsin kohotetuin
suus anoisin siunausta
ja sun huultesi henkeä sauvaksi matkallein.

Niin unessa oon
koko yön sinun vuotees eessä —
kuvas hetkien äänettömyydessä selkenee,
kunis aurinkoon
minä tuijotan silmät veessä,
yli taivaan koska se siipensä aukaisee.

VIIME KERRAN

Ah, varmaan viime kerran
sun äsken yössä näin —
ja jälkees hetken verran
ma tuijottamaan jäin.

Sun musta katu nieli
kitaansa pimeään.
Niin lohdutonna mieli
jäi kuumaan ikävään ...

SILMÄT

Uni rinnassa soinut
läpi yön ei loimuta voinut.
Yhä sentään se palaa —
suo sen korvaas kuiskata salaa:
Kun kirkkaat, vihreät päivät
heräs kaupungin ylle,
kun taivaan säteilylle
kukat aukes,
suru, tuska ja kaipaus raukes —
sinun silmäsi jäivät.

V

AAVIKON KUKKA

I

On äärtä vailla erämaa,
jot' yksin saamme vaeltaa,
ja murheittemme taakka
on raskas kuoloon saakka.

Jos vesihelmen yhdenkin
me näämme, huulin janoisin
sen maasta tavoitamme
ja juomme tuskahamme.

Ja loisto kuinka taivainen
voi olla pienen kukkasen,
tien oheen joka aukee,
kun jalka hiekkaan raukee!

Ah, raskaan kuorman unohtain
me tunnemme sen tuoksun vain,
ja kirvelevät haavat
yöss' ihmevoiteen saavat.

II

Maan aavikoitten kukkanen,
sa kaunis uni sielujen,
sa lohdullinen sana,
kuin loistat kirkkahana!

Ah, armahditko kulkijaa,
ken kuumaa tietä vaeltaa
niin nääntyneenä, yksin,
niin synkin epäilyksin —

kun, jalolilja, matkallain
sun raikkaan tuoksus tuta sain,
kun välkyit kasteveessä
mun silmieni eessä ... ?

MULLAN KORU

Maan tomuun kerran suli
syyspäivän kirkkaus.
Siit', armahani, tuli
sun hiustes kimallus.

Veen himmeyteen pisar
sai tulta pilvien.
Loit auki, armas sisar,
sa silmäs iloisen.

Sun vilvaan ihos keräs
yö tuoksust' argervon.
Suus nuori kukka heräs
kuin kukka unikon.

Niin kautta sieraintesi
soi ääni Väkevän,
ja nuoret jäsenesi
sai nuoren elämän.

Nyt kantaa mullan povi
sua, armas, korunaan.
Oot Kauneuteen ovi
ja Suureen Olevaan.

LÄHEISYYS

Ah ystävä, sa ainiaan
käyt askelteni myötä.
Sa tuuditat mun unelmaan,
sa siunaat päivän työtä.
Oot kevään ensi viserrys,
kointähti yllä pääni,
oot iltasateen viihdytys
mun syvään ikävääni.

Sa Kauneuden sarastus
oot yksin, ikuisesti.
Jo silmiesi lumous
kaikk' koetukset kesti.

Sun kauttas vältän tuhotyön
ma ajan raa'an hampaan.
Viet voimallas mun maasta yön
sun maahas valoisampaan.

VALVOISSANI NÄIN

Valvoissani näin
lepäät, ystäväin.
Unen taikamailla
kuljet autuailla
Unohduksen Vettä päin,
kärsimystä vailla.

Päivä sydäntäsi
piinas okahin.
Jääti kättäs käsi
julman ystäväsi.
Unen balsamin
yö toi haavoihin.

Vallass' Unen harhain
onnellinen oot.
Sulle tuoksukoot
valmut kukkatarhain,
viihdytyksin parhain
linnut soitelkoot!

MINÄ

Mun näkeväs ja tuntevasi luulet,
kun katsot tähän silmään himmeään,
kun näät tään nöyrän, kumartuneen pään,
nää mykät, väsyneet ja kuivat huulet.

Kuin tyhjiin oksiin puhaltaisi tuulet
tai sade valittaisi syksysään,
sun ääni tää saa kylmään ikävään.
Mut mua et, vain varjoani kuulet.

Mik'ikään mullan syvyydestä herää,
sen multa jälleen uumeniinsa kerää,
kun ajan vuo on vaaksan lainehtinut.

Siksällös katso tyhjiin silmihini!
Nää kenttäin vihreys ja taivaan sini,
nää silmäis ihanuus — nää siinä minut!

EROTTUA

Veet syvät päilyvät
ikävää.
Puut yllä häilyvät
syväin vetten.
Ma tiedän, etten
sua enää nää.

Tie luotas lähtien
hämärtää.
Vain kuvat tähtien
syöpyy veteen:
Niin silmäin eteen
sun silmäs jää.

MENNYT — JÄÄNYT

Niin kaikki autuuteni,
niin tuskin tultuaan
jo jäljettömiin meni.
Ma herään uudestaan

syysyöhön kylmään tähän,
niin tyhjään, hyytävään
ja tuskaan viiltävähän
ja vanhaan ikävään.

Mun kiduttava jano
taas maahan näännyttää.
Mut armahdust' en ano:
Se päiväin sarja jää

mun luoksein ikuisesti,
min olit lohtunain.
Jos onnen kyllyys kesti
ja riemu hetken vain,

niin olennostas hiven
on mun — sen lahjaks sain,
ja niinkuin kalliin kiven
sen kannan aarteenain.

VI

SPLEEN

Mua painaa autius huoneen,
mua jokin ahdistaa,
kun kaupungin sadetta juoneen
yö verhoaa.

Koko päivän ja illan palas
kuvas lempeä sydämeen.
Vedin uutimet alas,
surun laskin valloilleen.

Oli oikeus sen — näen kyllä —
sinut ottaa, ken sinut toi.
Veden nyyhkytys räystään yllä
mitä vaikeroi?

Sade taukoamaton
vesikouruissa nyyhkyttää.
Olen yksin alla katon.
Olen ilman ystävää.

IKKUNA

Takana viileän puiston
hiilu sammuvan auringon.
Paluu kaukaisen muiston
mieleen kirkas on.

Niin olet saartanut minut,
muistoni, liekein polttavin,
sieluni kahlehtinut
sitein ikuisin.

Vieressä ikkunan leimun
tummuus humalain.
Sinnepä kerran vei mun
jalkani askelin riemukkain.

Niin monet päivät siirtyi
ajasta jälkeen illan sen.
Miks iäks sieluun piirtyi
hiiltävä kirkkaus sen?

ENSI LUMEN AIKAAN

Syystalven harmaja ilta
oli saapunut kaupunkiin.
Lumihahtuvat taivahilta
putos kujiin hämäriin.
Me kuljimme ohitse lyhtyin,
ylös tuomiokirkon taa
kädet hämärässä yhtyin
sadun taivalta ihanaa.

Sinun valkean porttisi pieleen
lopuks jäimmehän seisomaan.
Mitä kaikkea yö toi mieleen,
sitä tuskin muistammekaan.

Putos vaatteillemme lunta,
ens lunta viettelevää.
Koko nuoruuden valtakunta
heräs keskelle hämärää.

Mehän olimme kaksi lasta
lumen ihmeestä riemuitsevaa,
ulos huoneesta päässyttä vasta
— oli valkea jo koko maa!
Sai lumelta tuoksun raikkaan
sanat huuliltas putoilleet.
Jos iäksi siihen paikkaan
olis jalkamme pysähtyneet!

KUUTAMONÄKY

Kuu puistossa on sytyttänyt soihdut kastanjain —
yö tuoksuva ja täyteläinen kevään!
Kuin unessa ma vaistoan sun varjos sivullain
ja tartun hiljaa kätees värisevään.

Nään kaulallasi valkealla korut helmivyön
ja poskillasi varjot kiharoiden.
On silmäs salaperäiset kuin silmät kevätyön,
ja huulillas on kuumuus unikoiden.

Ma pohjaan asti katsoa saan sieluus hämyiseen,
sa vannot mulle kauniin, hellän valan.
Niin havahdun ja huomaankin sun yöhön kadonneen
ja hiljaa nimeäsi toistaa alan.

Ja suurta, hurjaa kaipausta yössä noudattain
haen varjoasi kastanjoiden alta.
Sua takaisin ma huudan kera kuumain unelmain
maan eteläisen yöltä huumaavalta.

Mut turhaan — iäks mennehet on hetket nuoruuden,
kuun paisteessa kun kahden vapisimme!
Jo päivän helle tulisin joi kuiviin sydämen,
ja vuotten tuhka satoi silmihimme.

VII

HAUTAKIRJOITUS

Käsi Tuntemattoman kantoi
minut Tyhjästä Olevaan.
Mut multa, mi kerran mun antoi,
pian otti mun uudestaan.

Miks yöstäni lähtenyt olin?
Valon, lämmön miks tuntea sain?
Mitä polkuja nurmille polin —
tomu maan, mitä päivästä hain?

VERTA.

Miks pysähdyin ma mielin värähtävin,
kun talviaamun punertuen kerta
ma vaikenevaa metsätietä kävin?

Ma tallatulla hangella näin verta.

Se luona harmaan, elottoman kiven
nyt oli elotonta jäätä hiven ...

Ja vähitellen, niinkuin ennen, heräs
taas päivän silmä liekehtien itään,
ja lumi välkehti kuin kylmä teräs.

Miss' äsken värähteli sydän eräs,
jäähiven hangella — ei muuta mitään!
— — —

Niin kukin meistä elon lämmön valaa
Yön syleilyyn . . .
Koit syttyy, taivas palaa . . .

KÖYHIEN KUOLEMA

Charles Baudelaire

Vain Kuolema, ah, suo lohdun ja voimia antaa!
Se on päivämme rohkeus, retkemme määränpää,
se on toivo, jok' askelen iltaan asti kantaa,
jalo, huumaava lääke, mi vaivamme lievittää.

Läpi myrskyn, mi syöksee silmille lunta ja santaa,
sumun halki sen värjyvä kirkkaus häämöttää.
Maja niille se on, jotka harhaa pimeää rantaa,
siellä syödä, siell' istua saapi ja levähtää.

Se on Enkeli, mi käsin tenhoisin eessämme pitää
unen aarretta, jost' ilot aavistamattomat itää,
ja hän köyhille pehmeän vuoteen valmistaa.

Raha-arkku se on, jyvähinkalo ihmeellinen,
kotimaa, jumalkunnia korkeudessa sinen,
pyhä portti, mi Taivaitten saliin aukeaa.

HAUTAKAMMION VAINAJAIN LAULU

Kiven sisässä täällä me oomme
vuossatoja nukkuneet.
Vuossatoja kammioomme
on kellot tornista kumisseet.

Yöt lankee, syttyvät päivät,
kevät vaihtuu, talvi ja syys.
Ne ei liikuta meitä — ne jäivät
iäks jälkeemme. Meidän on äänettömyys.

Me olemme kaikesta poissa
ja päässeet pimeyteen.
Sanat himmeät paasissa noissa
vain kertovat tomumme eläneen.

Mit' et, veljemme, kärsiä saata,
mit' et maksaa siitä sa vois,
näin että saat kerran maata
myriaadeja öitä, tuskasta pois!

SYVÄN ÄÄNETTÖMYYDEN SYLIIN

Syvän äänettömyyden syliin
jo halaan pois.
Jos tänään kutsuni sois,
ilo, murhe ei ihmisten kyliin
mua kahlita vois.

Siniluolissa ikuisuuden
humu loppumaton
olis sammuvan aallokon.
Kokis sielu kahleettomuuden
pyhän hurmion.

Kovin janoan laskea pääni
kiven viileyteen,
maan tuoksuun ja harmajan sammaleen,
mua kutsuu väkevä ääni
levon autuuteen.

TÄYTTYMYS

TÄYTTYMYS

Vain henkäyksen verran riemus kesti,
vain silmänräpäyksen tuskas syvä.
Maan helmaan lempeään kuin peltoon jyvä
sa nukahdat ja lepäät suloisesti.

Niin kauneus, min elos köyhyys esti,
on kuolemassas loistoon täydentyvä:
Nyt uuteen kukoistukseen ylentyvä
on tomus uusin keväin tuhannesti.

Juo voimastasi voiman hieno multa,
sen lainaa nurmen versoaviin juuriin,
suo päivä lisäks herättävää tulta —

maa puhkee kukkiin, tuoksuviin ja suuriin.
Nää lakastuu, mut uudestansa lehtii
kautt' aikojen, kun uusi kevät ehtii.

Hinta 20 mk.

Suom. kaunok. 1.
Sarkia

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA
120 101 9855

X